

své skládací čepičky a putovati na policii a odtud k soudu, kde již zůstali ve vazbě, aby s jinými podnikavými obžalovanými spoluzahájili dne 2. ledna první líčení v novém roce před senátem vrch. rady Pudila. Pan státní zástupce Ota Trost zle se na ně mračil nejen jako návštěvník biografů, ale i proto, že pomáhali přetahovat „anglickou sobotu“ až do půl 5. hod. odpolední.

Oba obžalovaní dostali také na jeho přimluvu pěkný novoroční dárek: Hauer dvanáct měsíců, Lisý patnáct měsíců, o tři měsíce víc, než jeho společník Hauer; ty tři měsíce jako zvláštní premii za originální vynález. —ff—

Dejte si pozor na manželky!

(Zem. trestní soud v Brně.)

Není to snad nějaký novoroční strašák nebo něco podobného. Také to není legrace, a neradíme ženatým čtenářům, aby to brali na příliš lehkou váhu. Kdo si manželku již tak dalece vycvičil, že je sní v každém směru spokojen, nerad ji ztrácí mrtvou, natož potom živou. A přece takové nebezpečí hrozí každému muži, jenž nevěnuje nejbližší pozornost své ženě, slabé a bezbranné polovici. Jednoho krásného dne může mu zmizet od stolu a lože, a ani policie s vyzkoušenými psy nepřivede mu ji nazpět a on ji už více nespátí, nevrátí-li se mu do čtrnácti dnů sama. Tato možnost přichází však v úvahu pouze v 99 procentech případů. A poněvadž ani tu nevrací se žena v téměř stavu, v jakém odešla, nemůže nijak býti na škodu, když muži budou dávat pozor na ženu.

Manželé Čiplovi v jisté slovácké vesnici slitovali se nad Stanislavem Greierem, jenž s největší ochotou maloval cizím lidem příbytky, ale sám neměl, kam by hlavy složil. Čiplovi měli ve světnici koutek, kde mohli Greiera uložit každého večera k zaslouženému nočnímu odpočinku. Zda Stanislav v tom svém koutku skutečně jen odpočíval, nedá se s určitostí tvrditi, a spíše by se mohlo věřiti, že byl tím snaživějším, čím méně pozornosti své manželce věnoval Čipl. Tento manžel věřil své ženušce i podnájemníkovi více, než bylo zdravo, a tak se stalo, že 23. června loňského roku byl překvapen tak nemile, že neváhal jít si postěžovat na četnickou stanicí.

„Můj podnájemník Stanislav Greier je pryč.“

„A kolik vám zůstal dlužen?“

„Dluhy, prosím, nedělal.“

„Tedy buďte rád, že jste se zbavil podnájemníka.“

„O toho bych neplakať, ale také moje žena je pryč.“

Pan strážmistr se podíval na Čipla tak usměvavě, jakoby chtěl říci: „Tak to budete teprve rád!“ Ale neřekl to. V očích opuštěného manžela zračilo se tolik zármutku, že strážmistrův vtip byl by znamenal novou ránu do srdce.

„My ho tedy budeme hledat“, hleděl uspokojit četník nešťastníka.

„Koho budete hledat?“

„Vašeho podnájemníka.“

„To mně, prosím, raději hledejte ženu.“

„Dobrá, budeme tedy hledat oba. Ženu vám odevzdáme a Greiera si necháme. Neboť vězte, pane, že svým skutkem dopustil se zločinu únosu a to se trestá podle zákona.“

Čipl se podrbal za uchem: „Nu, nevádí, když Stanislava potrestáte podle svého, já si ženu potrestám, jak za dobré uznám!“

Četníci pátrali po únosci i po unesené, ale neměli štěstí. Jakoby se země po nich slehla. Zatím Greier žil až v Litoměřicích s Čiplovou v divokém manželství a vzpomínali, co asi dělá na Slovácku osiřelý muž.

Ale všechno má svůj konec, a také dobrodružství podnájemníka s bytnou mělo být likvidováno. Milenci vrátili se na Slovácko, on se ubytoval u své matky, ona u sestry, a tu vyčkávali, až si pro ně přišli. Pro něho četníci, pro ni pan manžel. Tresty byly pak vykonány podle různých zákoníků. Ona to měla ovšem dříve odbyto, ale déle bude na to pamatovat. Jeho soudil o Sylvestra u zem. trestního soudu v Brně v. r. Neudek.

Třebaže historie měla i dosti vážných momentů, přece bylo na ní něco k zasmání. On, 24letý slabý človíček, ona 29letá statná žena. Soudce jistě na prvý pohled poznal, kdo byl zde únoscem a kdo uneseným, ale co naplat: zákon dává v podobných případech přednost mužů.

„Prosím, aby mi ten výlet nebyl vykládán ve zlé“, hájí se obviněný. „Já s ní ujel do Litoměřic ale to bylo její přání. Já sám bych si to vůbec nedovolil.“

Soudce dobrácky přisvědčil. Ono se to dá také chápat, ale když je tu zákon s kroucenými paragrafy!

A unesená paní pravila: „Slavný soude, nechtěla jsem od svého drahého muže, ale když on mně pan Stanislav hrozil i zastílením. Co jsem si já, slabá žena, měla počít?“

Soudce se zase dobrácky usmál. Však už si můžeme domyslet, co chtěl říci. Ale pak si nasadil baret a tož tedy měsíc nepodmíněně. Laciněji už to nemohl udělat.

„Ale, slavný soude“, protestoval odsouzený, „já opravdu ji nepřemlouval...“

„Věřím vám, ale vyhovět ve všem ženě není také vždycky zdravo.“ S. S.

Historie jednoho klavíru.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Mohou-li se půjčovat kostymy, salonní obleky, postele, brusle a auta, proč by se nemohly také půjčovat klavíry? Paní H. neměla ani ve svém bytě příhodného místa pro klavír, musila si jej uložit u paní L. a nic z toho neměla, stál-li tam drahý hudební nástroj nečinně či napadlo-li někomu pohnouti trochu klávesami. Dala si tedy do brněnské „Tagesbote“ inserátek, že za přiměřený poplatek klavír zapůjčí. Emil Schindler, 26letý obchodní příručí, čítával takové inserátky bedlivěji než politiku nebo národního hospodáře a navštívil téhož dne, kdy inserát vyšel, paní H.

„Mám přítele“, pravil tajemně a důležitě, „kapelníka v jednom brněnském biografu, a ten by vám za půjčení klavíru dobře zaplatil.“